

Universitätsbibliothek Paderborn

Meditationes De Præcipvis Fidei Nostræ Mysteriis

Vitæ ac Passionis D.N. Iesv Christi; Et B.V. Mariæ; Sanctorumq[ue] et
Euangeliorum occurrentium Cum Orationis Mentalis circa eadem praxi In
sex partes tributæ

Qvae Meditationes Complectitvr circa omnia Christi Domini Acta, ab eius
Baptismo ad finem vsque Prædictionis, Doctrinam, Miracula, Parabolas

Puente, Luis de la

Coloniae, 1612

38. De dæmoniaco à Christo liberato, quem discipuli eius liberare non
potuerunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54633](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54633)

qui & paratus erat id facere omnibus, qui in anima sua surdi erant, & muti: modò ipsi vel-
lent, ex eius misericordia fructu capere: hoc enim illi incumbit ex officio, & ad hoc venit in mundum. O bone IESU, exerce hoc officium cum omnibus infidelibus, vt in te credant; & cum omnibus peccatoribus, vt tibi obediant; & cum tepidis omnibus, vt tibi cum feruore seruiant: ita vt omnes te glorificent, & laudent per secula. Amen.

MEDITATIO XXXVIII.
DE DEMONIACO LVNATICO, surdo, & muto, quem cum discipuli Christi sanum facere non potuissent, ipse sanauit.

PUNCTVM I.

a Mat. 17. 15
b Mar. 9. 17.
c Luc. 9. 39.

ACCESSIT a ad IESVM homogenibus prouolutus ante eum dicens, Domine miserere filio meo, quia vnicus est mihi, & lunaticus est, & b habet spiritum mutum, qui, vbicumque eum apprehenderit, allidit illum, & spumat, & stridet dentibus, & arescit, & dissipat eum, & vix discedit dilanians eum; nam saepe cadit in ignem, & crebro in aquam: & rogavi discipulos tuos, vt eicerent illum, & non potuerunt.

CON-

CONSIDERANDA hic sunt, dæmoniaco huius persona, ius dæmonis aduersus hominem, quem possidet; mala, quæ eius corpori & animæ infert; & quæ demum infert in inferno.

PRIMUM, hac feritate & crudelitate utitur dæmon aduersus hominem in omnibus, quæ spectant ad eius corpus; nisi Deus eum prohibeat: & eadem vexaret omnes, sicut miserum istum adolescentem, quem reddidit mutum, surdum, & lunaticum (qui est quasi morbus caducus) horrendis & continuis cruciatibus ab adolescentia sua eum vexans, & procurans modò eum igne absumere, modò in fluminibus & puteis submergere; Idq; adeo pertinaciter, vt Christi Apostolis parere noluerit; sed quasi de illis potius triumpharet.

SED maiori violentia utitur aduersus peccatoris animam, qui se illi subiicit: nam & surdum & mutum eum facit, vt paulò ante est dictum; & lunaticum, hoc est, mundo subiectum, variu, mutabilem, & in bono inconstantem; allidit illum terræ, efficitque, vt affectionib' suis, terrenis rebus adhærescat; item vt spumas ore, foedorum & horredorum verborum eiiciat; dentibusq; strideat præ iræ, & cholæræ vehementia. Reddit illum stolidum & quasi insensibile ad ea, quæ Dei sunt. Nunc illum in igne cupiditatum carnis proiicit; vt in illis consumatur; nunc in fluentia aquarum negotiorum huius mundi, vt in eis submergatur; & ita illum ab vno in alterum peccatum dilaniando pertrahit; & ita indurat, vt con-

I.

II.

cionatoribus & confessarijs resistat; neque, qui eum reducere possit. O Deus aterne, aperis omnium hominum oculos, ut qui ad tantam miseriam pervenerunt, ab ea liberari procurent; & reliqui eam euadere studeant, resistentes spiritui, à quo tot mala perciperent.

III.

HINC colligitur quantum feritatem exercebit dæmon in inferno aduersus peccatores, qui se totos ei in hoc mundo tradiderunt, si quidem a deo crudelem se exhibet erga illos in hoc mundo; cū Deus ad id ei concedit facultatem. O quantum surditatem! quantum lingue impedimentum! quantum dilaniationem! quantum dentium stridorem! quas rabidas spumas! quas in ignis flammis, & in aquarum niuium projectiones! quantum tormentorum varietatem & perpetuitatem illis tunc inferet, ut in eis de ipso Deo ulciscatur! O anima mea, cur non perhorrescis eum, qui tunc in hac, tum in futura vita a deo est crudelis carnifex in eum, qui ipsi obedit? ô Deus omnipotens, si facultatem huic hosti dederis, ut me sicut Iob in corpore vexet; aufer illam, ne mihi noceat in anima. Amen.

PUNCTVM II.

DEINDE considerandum, quid Christus Dominus noster fecerit ac dixerit, antequam adolescentem hunc à dæmone liberaret.

I.

PRIMUM enim exclamauit aduersus incredulos, qui ibi erant, & in eis contra reliquos

a ð ge-

a *o generatio, inquit, incredula & perversa quousque ero vobiscum? usquequo patiar vos?* a Matt. 17. 17. quae sententia ostendit, quam graviter ferret incredulitatem & pertinaciam illius gentis, ex qua proveniebat, ut daemon esset in cruciando demoniaco pertinax: videturque; insinuare Christus Dominus se defatigatum quodammodo esse inter eos vivendo, eosque ferendo, ob illorum duritiam. O IESU patientissime, quam merito esse posses defatigatus tadioque affectus mecum comorando, qui tot in me confers beneficia, tot verò meas suffers iniquitates. Sed tua patientia est infinita, qui etsi contra culpas ostendis iram, tangeris tamen eorum, qui illas admiserunt, commiseratione, ut ab eis illos eripias. Libera me Domine à meis, ut tuis possim gaudere misericordiis.

DEINDE *b afferte, inquit, huc illum ad me, & attulerunt eum. Et cum vidisset eum, statim spiritus conturbavit illum, & elisus in terram volutabatur spumans.* b Matt. 17. 18. Ut ostenderet quanto odio Christum Dominum prosequeretur. Quòd si in ipsius Christi conspectu ita eos tractat, quos possidet; quid facturum eum censemus in eius absentia? Afflictus parens adolescentis, videns filium ita vexari, dixit Christo, *d si* d Marc. 9. 22. 23. *quid potes adiuva nos misertus nostri.* CHRISTVS verò Dominus, videns huius hominis exiguam fidem, ut illum prius quam eius filium curaret, admirandam protulit sententiam, *si potes, inquit, credere, omnia possibilia sunt credenti.* Omnia dicit, nullo excepto,

quantumuis magna ac difficilia. O Saluatoris omnipotentiam, quæ eos, qui in te confidunt, facis etiam omnipotentes, modò ita cõfidant, vt oportet, de infinita tua misericordia. Cur non fidem & fiduciam in hoc Christi Domini verbo habeam, qui fidelissimus est ad implendis promissis, & omnipotens ad exequendum, quod dicit? O bone IESV, si quidem omnia potes, & mihi dicis, si possum credere, me etiam omnia posse: concede mihi posse credere eodem modo, quo tu vis; vt in te possim, quidquid mihi promittis.

III.

PARENS adolescentis hoc audiens, & intelligens ex fide sua dependere filij sanitatem, respondit cum feruore & humilitate: *credo Domine adiuua incredulitatem meam*. quasi diceret, credo quantum possum; sed, quod mihi deest in fide, suppleat bonitas tua. Quibus verbis docet, admirandum quendam orandi modum, cum facimus quidquid possumus, & petimus à Deo, vt quod nobis deest ipse suppleat. Credendo, petam augmentum fidei; humiliando verò me, augmentum humilitatis; amando denique augmentum petam charitatis. O dulcissime IESV, credo & millies credo quidquid mihi dicis, & spero quidquid mihi promittis: sed fides mea est debilis, & breuis fiducia; supple tu Domine defectum meum, corroborando fidem, & perficiendo spem, ad tuam siquidem bonitatem spectat bonum perficere, quod incæpit.

PUNCTVM III.

TVNC a IESVS comminatus est spiritui immundo dicens illi, surde & mute spiritus, ego precipio tibi, exi ab eo, & amplius ne introeas in eum. Et exclamans & multum discerpens eum, exijt ab eo: & factus est sicut mortuus. IESVS autem tenens manum eius, eleuauit eum, b & reddidit illum patri eius. Stupebant autem omnes in magnitudine Dei.

a Mar. 9. 25

b Luc. 9. 43.

I.

HIC primò perpendendum est dominium Christi Domini super omnes dæmones, & imperium, quo huic duo imperauit, exire scilicet statim, & non amplius introire. Neque absq; mysterio nunc dixit: *amplius ne introeas in eum*, sciebat enim Christus Dñs dæmonis mores, qui, cum diu in aliqua anima locum habuit, & ab ea expellitur c non inuenit requiem, do- nec assumens septem alios spiritus nequiores se, eandem iterū ingrediuntur. Vt igitur hanc dæmonis feritatem reprimeret, voluit plenā suā misericordiā vti, mandans neque solum nec cum comitatu redire ad eum adolescentem: & ita fecit.

c Luc. 11. 24

II.

DEINDE considerandum, quàm grauius ferat dæmon ab anima expelli, præcipuè cum diu illā possederit! & quantis paupercula anima doloribus afficiatur, cum ab eius tyrānide est liberanda; & vitia, in quibus diu iacuit, debet exuere, sunt enim dolores sicut mortis, quamuis ad vitam recuperandam necessarij. Quare, terreat me licet dæmon, aut mūdus, &

caro, non debeo conuersionem meam differre, sed quàm citissimè potero, ab hoc metyranno expedire: quo enim ego hæc diutius distulero, eò ille pertinacius sæuiet in me; & difficiliùs expelletur.

III. DEMVM Christi Domini nostri perpendam bonitatē & in porrigenda manu ei, qui lapsus est, benignitatē, vt erigatur & viuificetur; ipse enim solus vitā restituere, & integram sanitatem reddere potest. Et quamuis potuisset huc adolescentē in suum trahere seruitiū, non tamen id fecit; sed reddidit illum patri suo: quò suā in omnibus charitatē ostenderet, qua absque vllò interesse, quidquid boni potest, facit. O Deus animæ meæ, hæc omnia me ad te amandum, tibiq; omnino seriò seruiendū excitant: sed quandoquidē me à Dæmonio liberaſti, iube eum ad me ampliùs non redire; sed tu potiùs me in tuum filium suscipe: quia neque habeo, neque habere volo alium patrem, quam te, cui sit honor & gloria pro tot excellentissimis operibus, quæ in filios tuos ad illorum commoqum operaris. Amen.

PUNCTVM IV.

a Matt. 27.
19.

TVNC accesserunt discipuli ad IESVM secretò & dixerunt: quare nos non potuimus eicere illum? dixit illis IESVS, propter incredulitatē vestram: amen quippe dico vobis, si habueritis fidē sicut granū sinapis, dicetis monti huic transi hinc illuc; & transibit: & nihil impossibile erit vobis. hoc autem genus non eicitur, nisi per orationem & ieiunium.

PRI.

I. PRIMVM perpendenda est Christi Domini nostri prudentia, qui noluit publicè parvā discipulorum fidem, quæ aliquo modo fuit causa, cur dæmon ab adolescente non exiret, manifestare: sed publicè reprehendit nationis illius incredulitatē, quæ publica erat; priuatim verò reprehendit incredulitatē discipulorū, quæ erat secreta, qua ratione docere nos voluit modū, alios cū discretionē reprehendēdi.

DEINDE nos docet, ad magna aliqua impetranda, necessariā esse fidem similē *b grano sinapis*, quod mole quidē est parvū, sed acrimonia & efficacitate magnū, sic inquā fides & fiducia, fortis, vehemēs, viua, & efficax esse debet; sed in subiecto tamen humili & paruo in oculis suis, sibi quē diffidenti; vt omnino Deo confidat. Hac fide poterimus vel *c montem*, ex loco suo quantumuis firmiter fundatū eradicare, & *mittere in mare*: hoc est, ex corporib⁹ & animabus Dæmonē, qui in eis inueteravit, expellere; & spiritum superbiæ, iræ, gulæ, & reliqua terrena impedimēta, quæ à Dei seruitio nos retrahunt, penitus eradicare. O Domine omnipotens, semina in anima mea hoc granū sinapis, si quidem ego tantam fidē, nisi tu dederis, habere non possum. Da mihi Domine talem fidem, quæ ardore charitatis sit vehemens, & paruitate humilitatis secura: & in vtroque similis grano sinapis, ex qua tanta crescat arbor virtutum, vt angeli cœli in ea se possint recreare. Amen.

ADIECIT autem CHRISTVS redemptor

I.

II

b *Matt. 17.*

20.

*Luc. 17. 6.**c Mar. 11. 23*

III

noster, hoc genus dæmoniorum, qui ita sunt radicati, non eijci nisi in oratione & ieiunio: Eidei itaq; & confidentiæ coniungenda sunt ieiunium & oratio, quæ ab eadem fide proeuniant: nam, si fiducia est sicut granum sinapis, eructat fumum orationis ad Deum, & ieiunij humiliatione, vt quod petit impetret; sperans se his mediis illud obtenturum. Vtitur autem Christus Dominus verbis ei, qui curat, & ei, qui curatur, communibus: vtriusque enim easdem virtutes habere oportet.

His spiritualibus armis contendam me spiritum facere, qui cum malignis spiritibus pugnare, eosque vincere possim, carnem ipsam eiusq; grauem molem ieiunio subtiliore reddendo; oratione autem spiritum ad Deum leuando, vt dicitur *sicut virgula fumi ex aromatibus myrrhe penitentia & thuris*, orationis ad celum ascendat, & e eo fumo extricet (sicut Angelus Thobix dixit) *omne genus dæmoniorum* ita, vt non audeant amplius ad me accedere. O Redemptor mi, qui in monte Thabor in ieiunio & oratione pernoctasti, antequam hunc dæmonem expelleres, quem tui Apostoli vincere non potuerunt; Da mihi spiritum orationis & penitentia, quo meam carnem spiritui subiiciam; animi perturbationes domem; & superbia ac vanitatis spiritus à me expellam: vt ascendens tecum *f ad montem myrrhe & ad collem thuris*, & ieiunium cum oratione coniunges, merear etiam ad montem Thabor gloriæ tuæ tecum ascendere. Amen.

S. Bernard.
Serm. 4 in
Quadrag.

d Cant. 3. 6.

e Tobia 6. 8.

Luca 9. 28.

f Can. 4. 6.

MEDITATIONES CIRCA
MORTVOS A CHRISTO RE-
suscitados, & de spirituali pec-
catorum resurre-
ctione.

MEDITATIONES de tribus
mortuis, quos Christus Do-
minus resuscitavit, fieri de-
bent, non solum ipsum per-
pendendo miraculum, sed
etiam eius significationem,
quæ est resurrectio spiritua-
lis omnium peccatorum, qui ad Christum
Dominum conuertuntur: qui ad tria genera
reduci possunt. Vnum eorum, qui imbecilli-
tate aut ignorantia peccant: quos significat
puella duodennis, quas Christus Dominus in
paterna eius domo suscitavit. Aliud est eorum
qui peccant ex passione; quos refert adoles-
cens filius viduæ Nain, quam Dominus susci-
tavit, cum iam ad sepulchrum deduceretur.
Tertium denique est genus eorum, qui pec-
cant ex malitia, quorum fuit figura Lazarus,
quem Christus Dominus iam sepultum resus-
citavit. In modo autem, quem Christus, omnes
illos mortuos resuscitando seruavit, et-
iam peccatorum variorum resur-
rectionem delineauit.